

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218345070160/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

og at hendes Fader, hendes Moder, alle Væsner og Skabninger, kun var Figurer af Pap, saa det galdt for hende om at kunne overraske dem en eneste Gang, komme »om ved« dem og fatte det nemme Maskineri. Ved de første Skridt i Paris forekom jeg mig som stillet over for en Port, hvor der med kæmpemæssige Bogstaver stod berettet den kæmpemæssige Løgn: »Dette er Paris.« Men bag Bogstaverne tittede næsvise Ansigter frem, som med fiffig Tosethed og ikke helt uvenskabeligt holdt én for Nar, og som meget godt kunde falde paa at raabe et kopenhavnsk Godaften. Ensom lænet til et Træ i Boulogneskoven søgte jeg nu at titte bag ind i Maskineriet og komme til den rette Betragtning af Tilværelsens uhyre Gøgleværk.

Imidlertid faldt Mørket paa. Det var i et Øjeblik næsten dyb Nat. Et Sted inde under Træerne var der tændt et Baal, hvor et Par Mænd gik og stegte Kastanier. I Mulm og Mørke famlede jeg mig tilbage gennem Skoven; jeg er nu oven i Kobet vejvild og klatrer op paa snart den ene, snart den anden Vejviser før ved Gløden fra min Cigar at tyde Indskriften. Gøgleriet bliver til sidst meget ubehageligt.

Se, blot for Goglet og for Narrestregernes Skyld kan der jo pludselig rejse sig en Mand fra en Groft og sige:

«Uret! Pengene! Livet!»

Denne Begæring falder mig ubekvemt, og jeg tager Hatten af med yderste Hoflighed, sigende disse Ord:

«Monsieur, jeg er selv Tyveknegt og Halsomdrejer. Tag mig med i Deres Komplot. Mine Par Sous kan dog ikke være Dem til nogen Nytte.»

Men Gud véd, om denne fornuftige Henstilling vil bide paa ham? Nej, for at jeg skal blive i Illusionen, alene for at jeg skal tro, at det hele ikke er en Komædie, skiller han mig her, midt i den sorte Skov, ved min udødelige Sjæl!

-- Endelig opdager jeg Skæret fra mange tændte Lygter, finder en aaben Gitterlaage og hører atter Lyden af Menneskestemmer, der, skont de taler fransk, klinger saa velgørende hjemligt. Det er igen det stærke, virkelige Liv, der slaar mig i Mode, jeg tvivler ikke mer om, at de Mennesker her i den stille, parisiske Forstad taler fransk som deres naturlige Sprog, og jeg foler mig flov over den Mystik, hvormed jeg med dansk Fantasi har fyldt Boulogneskoven.

Med et Velbehag som en Mand, der er undsluppen fra en stor Fare, sætter jeg mig til rette i en smuk, kun lidet søgt Beværtning,

hvis Ejerinde, en Enke, bringer mig Kaffe og veksler nogle Ord med mig, der alle falder mig saa simple og selvfølgelige, som var det hjemme. Jeg ser de Kunder, som kommer til hende, og jeg synes ogsaa, at deres Sprog falder saa let, saa nemt, saa kønt, som kunde de ikke tænkes at tale noget andet. Det gaar op for mig for første Gang. Ikke inde paa de store, de travle Bulevarde, hvor Franskmændene gør deres Sprog indsmugrende for at tækkes et Publikum fra alle Lande, ikke paa Théâtre Français, hvor Molière spilles, og hvor Froken Reichenberg kvidrer sine Repliker, ikke mellem Sports-Dandyer, Barber-svende og Reportere – men i en beskeden Kafé, langt ude i Forstaden mellem tarvelige Folk, men virkelige, jævne Franskmænd, mærkede jeg for Alvor Lysten til at tale, leve, meddele mig som de.

Og i Velbehaget som Manden, der har udstaaet en stor Fare, men nu befinder sig paa sin kendte, trygge Jord, skrev jeg da, til Straf over mig selv og for at advare andre mod dansk Fantasteri, de følgende